

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ
شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىكُمْ إِنَّ
اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ.

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَلَا إِنَّ رَبَّكُمْ وَاحِدٌ وَإِنَّ أَبَاكُمْ وَاحِدٌ...

SAKIN İNCİTME BİR CÂNİ!

Muhterem Müslümanlar!

Peygamber Efendimiz (s.a.s)’in müezzini olma şerefine nail olmuş Bilâl-i Habeşî (r.a) ile sahabenin önde gelenlerinden Ebû Zer (r.a) bir defasında tartışmışlardı. Ebû Zer (r.a), bu tartışma esnasında Hz. Bilâl’e “Siyah kadının oğlu” demişti. Yaşanan bu hadiseden haberdâr olan Allah Resûlü (s.a.s), Ebû Zer’i şöyle uyardı: “Ebû Zer! Annesinin siyahi olmasından dolayı Bilâl’i küçümsüyor ve ayıplıyor musun? Demek ki sen, kendisinde hâlâ cahiliye izleri olan bir kimsesin.”¹

Aziz Müminler!

Yüce dinimiz İslam’a göre dili, ırkı, rengi, cinsiyeti, mezhebi ve meşrebi ne olursa olsun her insan değerlidir, hürmete layıktır. İnsan, eşref-i mahlûkattır; haysiyetine yakışır bir şekilde yaşamayı hak etmektedir. Her insanın canı, malı ve onuru saygındır, dokunulmazdır. Takvamız yani Rabbimize karşı gelmekten sakınmamız, emirlerine itaat edip O’nun hoşnutluğunu kazanmamız dışında birbirimize üstünlüğümüz yoktur. Nitekim hutbeme başlarken okuduğum ayet-i kerimde Cenâb-ı Hak bu hakikati bizlere şöyle haber vermektedir: “Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir kadından yarattık ve birbirinizle tanışasınız diye sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, O’na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdâr olandır.”² Hutbeme başlarken okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) tüm insanlara şöyle seslenmektedir: “Ey insanlar! Dikkat edin; Rabbiniz birdir, atanız da birdir. Arap’ın Arap olmayana, Arap olmayanın

Arap’a; beyazın siyaha, siyahın beyaza takva dışında bir üstünlüğü yoktur.”³

Kıymetli Müslümanlar!

Bizler, insanların ayaklarına dolanan bir taş bulunduğu yerden kaldırmayı imanın parçası gören İslam medeniyetinin temsilcileriyiz. İnsanların onur ve haysiyetini ayaklar altına alacak tutum ve davranışlar bize asla yakışmaz. Bizler, merhameti, adaleti, sevgiyi, saygıyı ve birlikte yaşama ahlakını dünyaya hâkim kılmış aziz bir milletin evlatlarıyız. Ayırtırmak, ötekileştirmek, dışlamak, hor görüp ayıplamak hayatımızın hiçbir alanında yer bulamaz. Bizler, nebevi ahlakı kuşanan Anadolu irfanının temsilcileriyiz. Rabbimizin nazargâhı olan bir kalbi kırmak, bir gönlü incitmek, Müslüman kimliğimizle asla bağdaşmaz. Cenâb-ı Hak Kur’an’da beş defa وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى “Hiçbir günahkâr bir başkasının günahını yüklenmez.”⁴ buyurmaktadır. Kur’an-ı Kerim’i kendisine rehber edinen bir mümin, suçun şahsiliği ilkesini unutmaz. Aile, etnik köken, inanç ve mezhep gibi aidiyetleri kötülük işleyenle bir tutmaz. İşlenen suçu genelleştirerek hiçbir masum cana kıymaz.

Değerli Müminler!

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimiz (s.a.s) bizleri şöyle uyarmaktadır: لَا تَحَاسَدُوا ، وَلَا تَدَابَرُوا ، وَلَا تَبَاغَضُوا ، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا “Birbirinize haset etmeyin. Birbirinize sırtınızı dönmeyin. Birbirinize kin ve nefret beslemeyin. Ey Allah’ın kulları! Kardeş olun!”⁵ O halde birbirimizin hak ve hukukuna saygı gösterelim. Farklılıklarımızı en büyük zenginliğimiz bilelim. Ülfet ve muhabbet bağıyla birbirimize bağlanalım. “Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin.”⁶ ayetinde buyrulduğu üzere yıkıcı değil, yapıcı olalım. Ayırtıcı değil, birleştirici olalım. “Sakin incitme bir cânı, yıkarsın arş-ı Rahmân’ı” hassasiyetiyle her insana, canlı cansız tüm mahlûkata sevgi ve şefkatle muamele edelim. Birlik ve beraberliğimizi, toplumsal barış ve huzurumuzu zedeleyecek her türlü söz, tutum ve davranışla topyekûn mücadele edelim. Unutmayalım ki, birlik, beraberlik ve kardeşliğimizi koruduğumuz müddetçe aşamayacağımız hiçbir engel, üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sıkıntı yoktur.

¹ Müslim, Eymân, 38; Buhârî, İmân, 22.

² Hucurât, 49/13.

³ İbn Hanbel, V, 411.

⁴ En’âm 6/164; İsrâ 17/15; Fâtır 35/18; Zümer 39/7; Necm 53/38.

⁵ Buhârî, Edeb, 57.

⁶ Hucurât, 49/10.